

forvolber, naar f. Ex. en Avis eller et Brev gaar feil, eller, hvad der endnu er værre, naar Penge ikke naae til deres Bestemmelsested. Alle erkjende vistnok som sagt af Esfiring, hvilken Ugrævelse det forvolber, og hvorledes man klager derover. Jeg har jo tidligere indbrømt, i hvert Fald under en af Finantslovbehandlingerne, at uagtet Alt langt fra var, som det skulde være, maa det dog erkjendes, at der har været et betydeligt Fremmskridt, hvad Postvæsenets Ordning angaar. Navnlig har der fra Finantsudvalgets Side været anket meget over, at Landpostvæsenets Udvikling gik for langsomt, og at det tillige ikke altid er en hensigtsmæssig Ordning af disse Forhold. Man har fra Posthusenes Side anført som Grund til, at det gik saaledes, at man har for ringe Arbeidskraft, for lille Løn og for lille Kontorhold. Hvorvidt det nu har været Tilfælde alle de Stæder, hvorfra Klagerne have lydt, skal jeg ikke ubtale nogen Mening om. Jeg har nu den Overbevisning, at paa en Etat, hvor der er Tale om 5—600,000 Kr., ser Befolkningen ikke paa, om man giver en 6—8,000 Kr. mere ud, naar man til Gjengjæld kan faae en bedre Besørgelse i det Hele taget; et saadant Beløb kan jo ikke her spille nogen overdreven Rolle. Mindretallet holder paa Regjeringsforslaget, Flertallet foreslaar en Forhøielse af 24 pCt.; jeg skal ikke komme ind paa Rigtigheden eller Urigtigheden heraf, men Tallene spille jo ikke nogen stor Rolle, naar der er Tale om et saa lille Tal, Hovedsagen er, hvad Resultatet bliver, og Resultatet skulde være det, at vi fik en sikkrere, bedre, hurtigere og mere energisk Postbesørgelse i alle Enkeltheder. Man kan nok sige, at 24 pCt. eller 18 pCt., som det forekommer mig, at den ærede sidste Læser reducerede det til, er en meget stor Forhøielse, navnlig i Sammenligning med Lovvæsenets Lønningslov, hvor Forhøielsen, saavidt jeg erindrer, kun var 7 pCt. Det glæder mig forøvrigt, at man nu er tilfreds med Lovvæsenets Lønningslov, og, som det lader til, fra alle Sider; det var ikke saa ifjor, men man ser jo deraf, at der er kommen en bedre Erkjendelse tilstede. 24 pCt. er jo, som sagt, meget ved Siden af 7 pCt., det kan ikke negtes, men vi maa paa den anden Side se paa, hvorledes Forholdene ere, og de ere jo meget godt oplyste i de Motiver, der have ledsaget dette Lovforslag. Det er oplyst, at Brevantallet er fordoblet, Avisantallet tredoblet, og Pengesendelserne sekdoblet; det er Faktta, som maa tages med i Beregning. Jeg skal desuden henvise til, at Landpostgangene ere stegne fra 136 til over 1,100. Det var Postudvalgets Mening i 1870, at der skulde være Post til enhver Landsby, man mistvivlede længe om, at dette Formaal kunde naas, nu er det dog i Færd med at blive naaet, men skal der blive nogenlunde Sikkerhed i det, maa det være saaledes, at man kan stille bestemte Krav til de Folk,

der skulle udføre Funktionerne. — Der er en Sætning i Flertallets Betænkning, i hvilken jeg ikke er ganske enig; der staar: „Fremdeles antager Flertallet, at Postbestillinger ofte maa kunne forenes med Stationsforvaltertjenester ved Statsbanerne.“ Det finder allerede Sted efter en ikke saa ringe Maalestof, men jeg tror ikke, at det er heldigt, i ethvert Fald ikke heldigt, at det uvides; jeg har nemlig set nogle af Følgerne, De paagjældende Bestillingsmands Kontorholdsogdgjørelser ere ikke overdreven store, de faae derfor i Reglen unge Funktionærer, som hølgelig maa paatage sig Posttjenesten; de skifte hvert Døgn, men det er ikke heldigt navnlig overfor Landpostvæsenet, som ogsaa til en vis Grad har med Pengetager at gjøre f. Ex. ved den store Udvikling af Postanvisninger. Jeg skulde tage meget feil, om ikke ærede Medlemmer, som ere Repræsentanter for Kreditforeningerne for Quæmand, hvor netop Postanvisningsvæsenet flourerer og maa flourere i allerhøieste Grad, have set Følgerne. De Paagjældende have paastaet, at Beløbene vare afsendte, og Posthusene have ikke kunnet oplære Feilene, men have undskyldt sig med, at det var overladt til Funktionærerne. Jeg tror altsaa ikke, at en saadan Sammenmeltning er heldig, det fører, som sagt, til Uregelmæssighed i Tjenesten derved, at der antages unge Funktionærer, som blive der et Aar eller to og saa flytte, og saa kommer der nye, som ere ubekjendte med det Hele. Jeg kunde nævne mange Exempler paa de Kalamiteter, som saaledes ere indtraadte; jeg skal kun nævne et, som for Resten er meget hyppigt. Naar Aviser bestilles paa vedkommende Bogtrykkerier, bestille flere Bogtrykkerier dem paa Posthusene, og det er den regelmæssige Vei, at de bestille dem selv, ikke som Friexemplarer men som betalende. Deraf følger, at Postvæsenet skal underrette vedkommende Brevsamlingsstæder om, at de og de nye Abbonenter ere tilkomne der og der, men det forsømmes mange Gange. Aviserne sendes, men Brevsamlingsstæderne vide ikke, hvem der skal have dem; der skal nemlig skrives Brev derom, men det forsømmes, fordi de nye Funktionærer, der ikke ere inde i Forretningerne, ikke ere bekjendte med, at det skal finde Sted, og derfor forekommer den ene Uorden efter den anden. Det staar altsaa saaledes for mig, at Befolkningen fordrer Sikkerhed i Tjenesten, og at Alt gaar paa en passende Maade, men saa ser den heller ikke, naar der er Tale om 500,000 Kr., paa, om der gaar en 6—8,000 Kr. mere med, det vilde jo være at spare paa Skillingen og lade Daleren gaa. Nu kan man vel sige: Ja, men vi kunne faae det for 6—8,000 Kr. mindre maaste. Det veed jeg ikke, nu faae vi høre den høitærede Ministers Mening; den ærede sidste Læser sagde, det var umuligt, det Lovforslag var ikke acceptabelt. — En anden Grundtænkning, som jeg heller ikke saa ganske synes om, er, at man henviser Forhandlingerne til de sidste